

ВІХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

(Дискусійна стаття)

В. Несторович.

Зовсім зрозуміле, що після нещасливого, хоч не безславного кінця українсько-російсько-совітської війни були українські патріоти, які пробували служити національній справі бодай у рямцях комуністичної союзиної держави, голов-но, коли Ленін почав ставитися дуже лібераль-но до мовного питання. Та хутко виявилось, що національна самостійність України була тільки бовнішня і що Москва дивилася на неї як на свою провінцію, а навіть як на кодьонню. Дуже ясно стало це тим українцям, що займалися го-сподарськими проблемами. Перед айною була Україна шпихаїрем Росії і одною з найбагатших її земель. Та вона не мала змоги сама користу-ватися своїми багатствами, тому, що всі ці класи належали здебільша до чужих національностей — до російської, жидівської або польської. Пі-сля революції пішли польські дідиці, але зали-шилися російські урядовці і новий пан — росій-ський промисловий робітник. Бо одною із важ-них ознак національного складу України є те, що промисловий пролетаріат складається зде-більша з росіян. Українці йдуть неродо до міс-ця, вони воліють, згідно зі своєю вдачею, пра-цювати на рідзі. Жидівський елемент пристосу-вався легко до нових обставин. Він покинув сєргівлю і став матеріалом для нової, більшо-ницької бюрократії. Українське населення зно-вуйшло на другий план, як і не могло бути інакше з огляду на його чисто селянський склад. Чисто номінальна політична автономія і спо-чатку справді ліберальна політика щодо мови не могли, зовсім природно, задовольнити зма-гання українців. Тому-то мусіли навіть переко-нати українські комуністи інакше, щоб вони,

* В те, че създаде так просто представяне на себе-
та, че изутр. дим. програма дава инстинктивна адекватна

що проповідувана Москвою свобода народів є тільки фікцією.
ХЛІБ ВИДЕРТИЙ СЕЛЯНАМ ДЛЯ ЧУЖОГО КАПІТАЛУ.

Антагонізм, що довір між Москвою і Харковом саме тепер до такого ступня, що охопив комуністичну партію є в першій мірі наслідком безоглядної хижачкої політики Москви, яка вкинула український нарід у господарську катастрофу, таку, якої світ досі не бачив. Переведена на колективізацію хліборобства, що мала на меті вквітати контролю над збіжжовою продукцією мала той наслідок, що український селянин крім голодового пайка залишеного йому на підставі закону мусів віддати все збіжжя, щоб Москва з тим більшим розмахом могла вести свій дампінговий експорт. А коли жива ставала шораз слабша, а Москва надалі була пригноблена платити за машини куплені на чужині, висунула вона попросту твердження, що українські селяни саботують „збіжжову кампанію“. Достави збіжжя на чужину не зменшили і селяни мусів голодувати. Це справді трагічна іронія долі, що український селянин у „пролетарській батьківщині“ мусить вмирати з голоду, щоб чужинні капіталісти нічого не втрачали.

Страшний голод на Україні це факт, якого не можна довше затаїти перед світом. На це вказують між іншим драконські закони проти „стрижів“, що ще в червні та липні відрізували незріле колосся, щоб з немеленої пшениці та ячменю перемішаної з грисом спекти щось таке, що ці бідоласи „дзивали хлібом“. Автор цих рядків мав такий хліб у руках; у нас у Швайцарії навіть свині не їли би його. Імовірно, що вже цього літа мільйони українських селян померли з голоду. Довідаємося з найпевнішого джерела, що в Києві денно сотні селян, прогнані з сіл голодом, падали мертві на вулицях. Навіть в українській комуністичній пресі згадується часом тихо та обережно про нехтування українців у користь росіян. Деякі статті харківського „Комуніста“, офіційного органу радянського уряду, могли би так само добре бути поміщені в якомусь дуже смиренному часописі для оборони національної меншини в „капіталістичній“ державі, що нарікає на прибільшену роль пануючого населення, знаючи при цьому дуже добре, що з тими скаргами далеко не заїде.

Це безприкладне хижачтво, це плянове вичищення великого народу відбувається не тесь у „далекім нецивілізованім краю“, як інколи дехто називає колонії великих держав, але у межах нашої частини світа. І це діється в часі, коли майже всі європейські держави стараються навипередки запевнити собі ласку Москви.

РОЗЛАДЛЯ В ШЛУНКУ І КИШКАХ, приступи Болів черева, застоїня, загальне подразнення, нервовість, памороки, несупокійні сні, загальне эле самопочування зникають, коли вживаємо щодня одну склянку природної гіркої води FRANCISZKA-JÓZEFA. Поручають її лікарі.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 10. ВЕРЕСНЯ 1933.
С. ГАВДУЧОК.

По гуцульських бездоріжжях.

(Докінчення.)

VIII.

Раннім ранком зимряна погода.

Ми з 6-ї дні на Попа Івана, хоча була проти мене змова щоб вдруге на нього не виходити. Не пожалували. Половина розстелила їм свої шовкові трави під ноги, зачікала китицями змеги (гістівника); заманив їх Поп Іван платами снігу і золотими воротами. Самі здивувалися, як легко опинилися на його чубі.

Вотини повести озором по Жабу, Костриці й вже напхали завязі мряки від Михайлика, мармарошського Попа Івана та окутали нас непроглядною хусткою, як мати дитину.

Несамовитою появою зирнув з мряки табун коней. Задивовання раніми гостями, пристанув і почався даліше.

Свиставкою переключувалися чесмі івижніри і опинилися біля нас. Тим разом ми розумілися кожний своєю мовою, а не як колись славяни порозумівалися німецькою. Вигідно зійшли ми на Погане місце і потягли даліше на Шпичі.

І гумор з'явився, як стріли польських пластуців з В., яким двох гуцулів несло наплечники. Ми були би в такім випадку наплечники розділили поміж себе.

Знова погода звідкіль взялася. Така з половецьким вітром. Під Манчулом стріча ще з одними мандрівниками. Це львівські філієсти з Ямного прямують на Попа Івана. Забули зовсім на те, що я їх учитель і радісно ватаються.

Треба підготувитися до рішучих подій.

Основна справа над якою Всеукраїнський Конгрес мусить задуматися.

Знаємо, що нині дипломатія майже кожної європейської країни має у своїх обрахунках та кож і українську справу, так чи інакше бажуючи використати для своїх цілей: чи то сприяючи повстанню української держави чи навпаки, у ворожій становищі до змагань українського народу. Знаємо також, що нема тепер відного для і відної країни, щоб не з'явилося там по різних часописах кілька статей про нашу справу — прихильних чи ворожих, кілька інформацій — правдивих чи перекручених. І разом з тим знаємо, що ні в одній країні не маємо свого офіційного заступництва, ні в одній країні не маємо свого офіційного бюро, — такого заступництва і такого бюро, що працює систематично, відповідально, з обов'язком реагувати на кожний політичний виступ і на кожну статтю та інформацію. Всеукраїнський Конгрес повинен з'ясувати, чи нормальне те, що світові політичні чинники не мають з ким говорити про українську справу. — Чи не можна би з'явити між нами 10 людей, яким ми могли би доручити представництво в окремих державах і чи не знайшлиб у себе коштів для них. Всі знаємо, яку у свій час пропаганду у світі зробила Українська Капела. Уже багато років, як вона замовкла і нема нічого на її місці.

Для пропаганди своїх справ держави й на-

ці використовують сотні різних засобів і технічних удосконалень: радіо, літаки, елітні війська, друку. Слід подумати би, яким засобом ми могли би покористуватися якнайкраще.

Ні для кого не секрет, що нині ціла українська нація, а передовсім її світ — наша молодіть, психологічно живе в атмосфері „великого дня“, „великого армію“, „великого часу“. І ось цікаво: хто і що сьогодні бачує, хто притягає його до цієї роботи? Хто підготує перед ним за стая підготовки? Хто від людей наші центри і центрики? Чи ті йшли до світу наші генерали, що мусять матися усіма справами, тільки не місцева важна справа, а не іграшки, то світове урядство через свій Конгрес має політичне урядство просто в очі і чесно відповісти: чи справді повинні готуватися до того для з моральними, матеріальними й організаційними наслідками, чи наш черговий „армію“ має світові зів побільшеннями?

Віднова архикатедрального собору св. Юра.

Пресова конференція в святоюрському храмі.

Щоб заспокоїти цікавість не тільки своїх львівських парохіян, які вже три місяці тиснуть в деревляній каплиці на святоюрському подвір'ю, але й широкіх кругів нашого громадянства, що із зрозумілим заінтересованням слідкують за життям на львівській святоюрській горі, скликав парох архикатедрального храму св. Юра, о. прабат Леонтій Куницький, вчора, дня 7. ц. м. пресову конференцію до катедри, де представники нашої національної преси („Діло“, „Новий Час“, „Нова Зоря“, „Мета“, „Неділя“, „Свобода“ й інші часописи) довідалися з компетентних джерел про реставрацію та археологічні праці, які саме тепер у нутрі катедри та кругом неї переводять.

На вступі д-р Володимир Січинський, доцент історії мистецтва в Українському Педагогічному Інституті у Празі, дослідник архітектури нинішнього св. Юра, подав короткий історичний огляд питання. І так перша, деревляна

церква станула на святоюрській горі ще у 1340 р., але вже 1340 р. спалив її Казимир Великий після смерті останнього князя Юрія II. Троїцького.

Другий, мурований храм заклали в XIV. ст. та викінчили щойно у 1437 р. По смерті львівського історика Зіморевича з XVII. ст. ставив його будівничий із Шлеська у львівському стилі з трьома навами, на віір архієпископської катедри. Єпископ Атанасій Шестимський розібрав його у 1743 р., бо був вже дуже тісний і слідує року положили підвалини під третій, нинішній храм, обернувши його асфальт приписам нашого обряду віатарем до заходу. Першим будівничим катедри був італієць Marelini, якому завдячуємо прегарну рококо будівлю в традиціях ще ренесансових. Після його смерті у 1759 р. докінчував храм уже наш талановитий будівничий Fessinger і з того часу (1770) походить ціле внутрішнє прибран-

Нашим читачкам,

що хочуть закупити найновіші і най модніші ПЛАЦІ, СУКНІ, КОСТЮМИ і пр. поручаємо відому фірму

Яків Посамент

Львів, ул. Академічна 2
(Готель Жоржа)

Даю їм мапу, раджу пускатися кантом верхи, а оминати аж до „Івана“, бо з кожного мають той сам вид. Розходимося.

IX.

Попри Ребра злазимо вниз на Гаджину. Що хвиляни сніг, то обсуд, струйка немовляти потічка і ми доріжжками, якими тільки вовки за вівцями ходять, на один поверх нижче. Там уже переходимо плати снігу, що вичікує терпеливо своєї смерті, спускаємося вдовж водопадів, допомагаємо собі руками і перед нами стая на горішній Гаджині.

Хоча з мене шувають, що я захоплююся кожним каменем, то самі на добре захопилися панорамою кітла, заїдаючи салами і попиваючи чай.

Гаджину піднаймали на цей рік гуцули з соколівської Річки.

Байдикували ми ціле пополудне, збиваючись диною красою і шумами потічків, зі здивуванням слухали гуцула, який і стільки знав чи вдавав фіглярів, що якийсь „Петлюр“ переходив через Жабу. Від нього довідалися ми, що п. полковника вибрали в Річці до ради. „Мабуть і війтом буде“ додав.

Ночували тепло. Разом з баранами в стаї. Розтягнулись ми на запашиїх косодеревині. Темно, а баранчики не хотять спати. Що хвиляни подивляють дівиночками, то дрібно, дрібно до довго, то коротко вірвано. Хвилина тиші і знов дрібонький дівинок. Якийсь неспокійний шпиряє по цілій стаї, добився до моїх ніг, давав боротися з черевиками. Другий пробує ногою, чи не може пожитися з нами. Ранком влізав такий вам кудлатий чортяка на ватру і вогонь полу мінем побіг по його кожусі. Ледви власив я його і безцеремонно вкинув у кут за мої попечені руки.

X.

Півтора години вилігувалися ми ратком на скелях Шпичі. Густо замаїлися роки червоним альпійським цвітом, загадочно пошваляли гурками, найжені іглами, дівинцями, гробами. Що вони агадують? Величеською коліцею приблизилася Говерля до нас, а ми стали слухати попри Несамовите Озеро похід кіалі, до кіалі нашої мандрівки.

Прощалися з Чорногорою словами Франка:

Прощай Чорногоро! Піднебні шпалі
Висока над хмарами занеслась ти —
З ребер кам'яних легіони шлі
Джерел і річок розлила ти.
Колісь розливала ти пострах на світ
Опришки гуляли тут сміло —
Днесь „Довбуша кісоло“ порожне стоїть
Вово вже мабуть скамянніло.

Ще година, дві і ми на Форещані гурі з колишнім УСС-ом з Вистраця. Вилізує на Шпичку, чи ліс там уже відріс, за Росалія, враненого.

Шляхотна достоїнність у роковні, поспіш знову „дякую, не курю“.

Ще контраст. Пливе тут розмова між ським діяльком. За хлібом кинула їх до м'яси суди аж зпід Нового Санча.

Забірає нас залізнична у Ворохту, а ми з торяємо за Гетем:

Was ich nicht erlernt habe,
Das hab' ich mir erwardert.

25. VII. 1933.

ня, всі різьби та сам іконостас.

Після цього д-р Ярослав Пастернак, директор Музею НТШ, подав вислід своїх археологічних дослідів, які переводить на терені катедр з рамени митрополічної консерваторської комісії. Почалися вони ще в червні мин. року і тоді була просліджена підземна крипта під головним вівтарем храму. Розкопками найшов він вкопаних в долівку п'ять домовин з небіжчиками, а при сондованні стін пощастило йому відкрити біля гробівця кардинала Сембратовича кістницю, а в ній на купі костей домовину з останками Никифора Шептицького, ігумена-номіната василіанського, що невпущений до Лаврова помер таки у Львові 5. липня 1775 р. Окремо в куті було замурованих 5 домовин з кістками невідомих осіб. Цього року найшов д-р Пастернак під підлогою притвору катедрі головну абсиду храму з XIV. ст. з прибудовкою невідомого призначення на зовні, а на підставі одного філяру колишньої престольної частини останок фрески XV—XVI. ст., чим вповні потверджується факт, що там, де сьогодні вхід до катедрі, був колись її головний вівтар.

Долівка середньовічної св. Юра була на 70 см. нижче від нинішньої і була місцями вимашувана, як тік, жовтою глиною. Глибше під нею, вже під фундаментами цього другого храму, найшов він на самій росай скалі глиняну долівку ще першої церкви із слідами великої пожежі, чим потверджений вповні переказ про спалення дерев'яного храму у 1340 р.

Розкопками потверджено також устну традицію, що св. Юр побудований на скалі. В середині церкви найшлася вона майже під самою підлогою (пісковець), а за нинішньою презвітерією на дворі спадає вона у віддалі всього 1—2 м. стрімко вниз. Сьогоднішнє поширення цього місця походить з часу докінчення нинішньої будівлі, на що вказує в насипі велика кількість куснів нової цегли з XVIII. в. та маса черепів з якогось святоюрського смітника кінця тогож століття. Поза тим найшли частину нагробної плити, вмуровану у фундаменти катедрі ліворуч від головного входу (знадвору) з написом: „...го отъ создания миру 7000 (1485)“ та двораменним хрестом посередині з монограмом ІС—ХС—НИ—КА.

З черги будів. інж. Юрій Пясецький зложив звіт з дотеперішних інженерських праць біля віднови катедрі, які виконує кооператива інженерських робіт „КІР“ у Львові. Першим їх етапом є кладення нової долівки, щоби великі порохи із зривання старої долівки та археологічних розкопок не знівечили праці біля попереднього відчищення стін. Стара долівка була виконана з верхніх верств теребовельського пісця, вже дуже знищена і з такими шпарами, що вдержати відповідну чистоту в церкві було вже дуже тяжко. Багато труднощів було з добром взірця підлоги та самого каміння, бо обі ці справи тісно зі собою в'яжуться. Матеріал мусів бути дуже тривкий, однак не дорогий, і ясної краси з огляду на яснї стіни церкви. Під тим кутом розглянуто біля 60 різних родів каменя, краєвих і заграничних, і вибір впав на німецький матеріал із Сольнгофер біля Нирнбергу. На вибір взору долівки вплинув головний факт, що поземний мет катедрі є оснований на трикаменнім хресті, що буде тепер віддане темнішими плитками на ясному тлі цілої площі.

Вкінці інж. Атанас Мілянчик зreferував справу центрального ogrівання св. Юра, яке тепер закладається. Наразі виконується тільки потрібні канали під долівкою. Цими каналами маєтись всисати зимний воздух до спеціальних апаратів, де його будуть відчищувати, ogrівати, насичувати парою, щоби не був надто сухий, і відтак впопсовувати іншими каналами до церкви. Щоби при 20 степенях морозу на дворі ogrіти воздух у церкві до 10—15 степенів тепла, треба біля трьох годин часу та 15 зол. кошту. Взабуд буде ogrіватись давашьким газом, а машини гонитиме електрична струя. Проект центрального ogrівання опрацювала кооператива „КІР“ і вона тепер його виконує.

Після оглядення під проводом д-ра Пастернака підземелля катедрі, відкритих там гробів, кістниць та домовин Никифора Шептицького запросив парох о. пралат Куніцький всіх привних до себе на перекуску та дальшу товариську гутірку на порушені у зв'язках темі.

„Святоюрська парохія тепер дуже бідна — заявив він у своєму привтанні. У 1918 р. належало до неї напр. 2000 залізничників і 600 трамвайців, всі на посадах, а тепер нараховується між парохіянами до 75 проц. безробітних. Мимо того жертвенність на церкву, а зокрема на запроєктований срібний кивот на головний престіл є велика, майже масова і навіть найбільшій приносять старі австрійські корони, срібні локотки, тощо, щоби причинитися до піднесення величї св. Юра перед своїми і чужими. Другою цінною прикрасою відновленої катедрі буде історія нашого Митрополита Шептицького з сімейних, вельмих образах

Шампон Еліда доступний для кожного: 1 пачка вистарчає на два рази.

Вражливіше як найделікатніша тканина...

...це жіноче волосся! Отже як легкодушно наражувати на небезпеку його здоров'я і красу миючи його звичайним милом. Волосся вимагає лагідного, під гарантією вільного від соди шампону, який збереже красу і шовковий полиск волосся.

SHAMPOO ELIDA

Відповідаючи йому, подякував ред. В. Мудрий в імені всіх присутніх представників преси за змогу оглянути цінні пам'ятки святоюрської гори та її скарбниці — катедрі, яка досі лиш зовнішнім видом хапала всіх за очі, а в середині лишала не одно до побажання. Розпочате о. пралатом Куніцьким діло мусить бути доведене до якнайкращого кінця, щоби св. Юр заблестів у своїй повній величї й красі.

Проф. Січинський дякував після цього о. парохів за дану йому змогу перестудіювати

увесь архівний матеріал, а з черги дир. Пастернак подав до загального відома, що всі археологічні розкопки на території св. Юра веде він на власний кошт Ексцеленції Митрополита, який не жаліє видатків на те, та як великий меценат нашої науки і мистецтва дає й нашій церковній археології одинокі тепер і найкращу змогу нинішніми святоюрськими досідами додержувати одного кроку з аналогічними, модерними тепер досідами у інших народів культурного світа.

Дещо про православні сензації.

НА МАРГІНЕСІ ПОГОЛОСОК ПРО УСТУПЛЕННЯ МИТР. ДЕНИСА.

У краківській „Газеті Курєрі Подз.", а за ним і у „Волинській Неділі" появилася замітка, ніби те митрополит Денис має уступити, а на його місце має прийти польський архієпископ Олександр (в обох газетах помилково названо Олексієм). Одначасно з тим, управлінням архієпископом на Волині мав би стати єп. Полікарп (нині всупереч католам митроп. Денис займає 2 катедрі: волинської єпархії та холмсько-варшавської).

Невідомо, в якій цілі пускають в обіг серед українського громадянства такі чуточки. Чи це має бути доказом, що урядові чинники йдуть назустріч посяганням „Української Нини" і справді хочуть причетити до ромосковання Правосл. Церкви?

Якщо у авторів тих чуток були подібні заміри, то треба сказати, що вони хіба зовсім розували на найвищий українського громадянства. Бо ж хіба польський архієп. Олександр не такий же москаль, як і митрополит Денис? Ріжниця між ними в лише така, що один є молодий та здохлий, а другий старий та хорий.

А що важніше, архієпископ Олександр є може більший уступник відносно поляків, ніж митрополит Денис. Доказом може бути поведінка арх. Олександра підчас опроби скликання Собору на рішення св. Синоду. В той час, як в єпархіях митрополита Дениса та архієп. гродзеньського Олексія переводжувало вибори на Собор, архієп. польський Олександр та архієп. виленьський Геодосій, виконувачи волю влади, відкликали вибори на Собор у своїх єпархіях, хоч самі підписали ухвалу св. Синоду про скликання Собору.

Нарешті кажуть, що архієп. Олександр 60 проц. єпархіальних доходів бере у власне розпорядження, а 40 проц. дає до розпорядження консисторії. А митрополит Денис всіма доходами розпоряджається сам. Чи ж є ріжниця? Суттєвим розпоряджається те, що в нинішній Правосл. Церкві і однаковим є те, що в нинішній Правосл. Церкві у відірванні навіть від Православної Церкви з царської Росії господарка майном Церкви є безбюджетовою та безконтрольною.

Зі всього того виходить, що зника осіб на митрополитом чи архієпископом престолі са-

ма по собі нічого не привнесе. Тільки введення в життя соборного устрою могло би удорожити та упорядкувати життя Прав. Церкви.

Щож до другої частини чуток, саме тої що відноситься до єп. Полікарпа, то на Волині думать таке: Своє висвячення єпископ Полікарп завдячує лише тому, що на чолі унійної акції на Волині саме перед тим став українець-єпископ Николай Чарнецький. Отже і правлячим архієпископом стане на Волині єп. Полікарп лише тоді, коли єп. Н. Чарнецький перестане заземати від польських латинських місцевих архієпископів, іншими словами, коли би повстала на Волині незалежна українська греко-католицька єпархія. Опасуючись від більшого зла (з точки погляду польських інтересів), агодилась би влада на менше зло. Однак найкраще для польської політики — далі піддержувати москалів у Прав. Церкві, а унійну місію держати в руках польсько-латинських єпархій.

С. Х.

Еріо червоноармійцем.

З Москви повідомляють, що комісар військових справ Ворошилов надіслав б. французького прем'єра Еріота відзнаками полковника червоної армії. Еріо був тим іменуваним дуже вдоволеній і задоволеній: „Новим доказом приязни російського народу я зворушений до глибини. Буду дальше працювати задля французько-радянського зближення в тій думці, що служу справі миру та демократії."

Італія проти гітлерівської пропаганди.

ПАРИЖ, 8. 9. Римський кореспондент „Матен"-у повідомляючи про перегрупування італійських військ в окрузі Бренеру твердить, що всупереч офіційним висношенням воно стоїть у зв'язку з австро-німецькими конфліктами. Італійський уряд рішився протидіяти всім гітлерівським державним замислам. Діло теж в самобороні, бо в останніх часах націонал-соціалістична пропаганда в італійському Тиролі зробила важкі наступи.

Підготування кооперативних робітників.

(На маргінесі статті А. Ж.: „Безробітня інтелігенція та кооперація“, „Діло“, ч. 226).

лом усі, бо світ не стоїть на місці і хто не посту-

пає, не відновлює свого апання та його не поглиблює, той подається взад. Нині відбувають доповнячі курси судді, учителі, планатори шкіл з університетською освітою, то чому ж не мали би їх відбувати кооператори, яким часто й середньої освіти не достає, а займають вони важні пости в кооперації!

Тож дуже бажані курси для кооператорів, однак не тільки в ПОК, як д. А. Ж. підносить, але також у краєвих центрах (сурогат того бачимо в актах торговельних, улаштованих Центросоюзом і в з'їздах РСУК). На таких курсах паші кооператори доповняють своє апання, зривають свої погляди, подумують над перейденим шляхом праці та може побачать її не достатки, а у викладах і дискусіях набувають правильну дорогу.

При тому багато користі дасть ще й особистий контакт і виміна думок між самими учасниками курсів, а також оглядини промислових і торговельних підприємств у міських осередках. Це агрубує хосен з устанів кооперативних курсів.

Кореспонденційні курси мають знову ту перевагу, що дають апання, не відриваючи учасників від професійної праці, тож можуть довше тривати і дати своїм учасникам ширше й основніше апання. Зокрема, українські кореспонденційні курси подають опомогу своїм учасникам користуватися апанням українських чільних кооператорів, особливо таких визначних знавців кооперації, як професори полєбрської Академії. Вправді краще було би, якби ми могли користуватися їх апанням на вищих торговельно-кооперативних курсах при нашій торговельній школі у Львові, та коли це поки що трудне до переведення, треба користатися бодей з улаштованих ними кореспонденційних курсів.

Д. Коренець.

НИНІ ПРОБНЕ ВАРЕННЯ КАВИ У ЮЛІА МАЙНЛЯ ЛЬВІВ, РИНОК 18.

НОВИНКИ

— Вписи до Філії Вис. Муз. Інституту ім. М. Лисенка Стрийської дільниці відбуваються щоденно між 4—6 год. попол. в канцелярії школи Т. Шевченка вул. Мохначького ч. 12.

— Футра мужеські й жіночі виконують по новішим фасонам дешево й солідно Євген Гомкович, Львів, ул. Домініканська ч. 4. 324 230

— Новий український склеп у Львові. Для цього місяця отворено у Львові перший український склеп готових мужеських і хлопнячих одягів. Склеп міститься в гарнім льокалі при вул. Трибунальській 1 під фірмою ТЕ-КА. 337 1-3

— Робітня футер Юліана Гаушевського, Львів, вул. Коперинка 16. П. пов. Тел. 54-40.

— Магазин постелі Р. Джада, Львів, Хортанна 5, поручає: ковдри, матраци по найнижчих цінах. Переробляє ковдри по 5 злотих, матраци по 7 злот.

— Футра мужеські й жіночі виконують по новішим фасонам дешево й солідно Євген Гомкович, Львів, ул. Домініканська ч. 4. 324 230

— Вищий Музичний Інститут ім. М. Лисенка гімнастики методою Жак Далькроза, які веде проф. Оксана Федаківна, абсолютника п'ятирічного курсу, що його відбуває в центральному заведенні в Женеві під особистим провідом Жак Далькроза починається 15. вересня. Ведеться два курси: 1) для дітей, 2) для дорослих. Наука двічі в тижді для кожного курсу. Вписове 2 злот. Курс для дітей 6 злот., для дорослих 8 злот. Елеви Вищого Муз. Інституту канцелярії Вищого Музичного Інституту ім. Лисенка у Львові, вул. Шашкевича 5, що для впису год. 3—6-ої. Ч. тел. 37-15.

— Вибори до львівської рілничої палати відбудуться в неділю, 10. ц. м. Голосуватимуть у 17 округах на терені трьох східно-галицьких повітів. Кожна округа вибирає по 2 радників разом 34. Осідками округ є: Стрий, Станіславів, Коломия, Заліщики, Копичинці, Підгайці, Золочів, Тернопіль, Камінька Стр., Рава Руська, Гощів. Вибори відбудуться в повітових виборах від год. 10. рано.

— Новий польський костел. В неділю м. а. посвятили фундаменти нового римо-кат. костела в оселі Олесів біля Пацикова, пов. Станіславів. У посвяченні взяли участь польські прощали з Лисця і Дрогомирчан та представники влади.

— В Сокальщині арештовано кількох людей за спробу ограбити громадську касу в Корчіві в користь нібито організації українських націоналістів і вбити громадського писаря Клим Цирика в Поздимирі. Назвища арештованих будуть виявлені після закінчення дождження.

— Засідання Історичної Секції Наукового Т-ва ім. Шевченка у Львові відбудеться в суботу 23. ц. м. з таким денним порядком: 1) іменування нових дійсних членів Секції; 2) звіту алії. — Президія Секції.

— Будова церкви оо. Василіян у Перемишлі перед завершенням. Український Перемишль матиме в неділю 10. ц. м. велике свято, бо тоді дня в год. 4. попол. відбудеться посвячення голвного хреста на центральної куполі церкви оо. Василіян на Засяні, будова якої ведеться від кількох літ. Чину посвячення довершать єпископи в окруженні численного духовенства.

— Львівська хроніка. Карний суд у Львові м. судив С. Акера на 2 і пів року в'язниці за те, що купив дорожні річі, вкрадені в церкві Василіян у Золочеві. — На Знесінні арештовано Степана Нецкара, б. постеруножового, під замком підпалу. — В половині ц. м. розпочнеться будова пл. Більчевського.

— Хто виграв на лотерії? В третьому витягненні класової лотерії впади виграти такі числа: 75.000 злот. на ч. 48847, 10.000 злот. на ч. 36482, 39603, 37638, 70869, 102508, 1200140223, 5.000 злот. на ч. 25039, 65270, 89789, 91282, 100091, 2.000 злот. на ч. 5202, 13838, 40087, 50697, 56437, 58181, 61045, 98304, 100901, 10658106417, 120810, 123126, 126449, 132108, 13449149442, 151244, 1.000 злот. на ч. 3796, 5600, 11817, 17935, 18008, 22397, 25606, 27257, 36536, 39873, 45702, 52034, 61854, 65217, 68038, 69111, 69790, 78080, 80166, 85109, 89513, 87299, 88880, 92800, 98056, 99399, 103952, 111379, 12879133709, 136716, 135089, 140128, 140196, 143879144579, 147619, 15.000 злот. на ч. 21347, 38789, 10.000 злот. на ч. 75084, 5.000 злот. на ч. 53776, 105408, 127951, 152813, 2.000 злот. на ч. 7251, 13103, 15864, 16508, 29973, 38284, 63557, 83393, 89948, 128121, 135539, 190652, 1.000 злот. на ч. 1339, 8379, 12364, 14716, 29527, 35746, 367042909, 44750, 45114, 46175, 46878, 48386, 61571, 66693, 75784, 78774, 81023, 87955, 84139, 882987701, 86777, 97786, 102744, 107113, 11236125108, 140687, 142408, 146460, 152786.

Приймають убийника Петлюри як героя.

НЮ ЙОРК, 21. серпня (Вл. кор.) Шулим Шварцбарт, убивник Петлюри, прийав цимі днями до Нью Йорку. Його прихильники уладили в його честь обід у ресторані Троцького при 35. вулиці, недалеко Пенсильванської залізничної станції. Газетні репортери, які його розпитували про його ачини, замічають, що Шварц-

барт гордий на своє діло, має про себе поняття, що він сповнив обов'язок супроти свого народу, а на запит, чи він більшовик, відповів, що „політикою не займається.“ Колиж його запитали, чи він „вірить у безпосередню акцію“, відповів: „Це єдиний спосіб.“

КАТАСТРОФА РУМУНСЬКИХ ЛІТАКІВ.

БУКАРЕШТ, 8. 9. ПАТ. Вчора біля м. Кляу впаав румунський військовий літак. Пілот згинув, обсерватор тяжко ранений. Тогож дня військовий гідроплан розбився в приставі Констанці. Два летуни згинув на місці.

МІН. САЙМОН ГОЛОВОЮ АНГЛ. ДЕЛЕГАЦІЇ.

ЛЬОНДОН, 8. 9. ПАТ. Міністр Саймон візьме керму делегації Великої Британії в Женеві на зборах Ліги Націй та на розбійній конференції.

ПОМЕР КОРОЛЬ ІРАКУ.

БЕРЛІН, 8. 9. ПАТ. Минулої ночі помер тут король Іраку Файсаль. Причиною смерті був серцевий атак.

ЛЬОНДОН, 8. 9. ПАТ. Наслідком порозуміння з англійським урядом тіло короля Файсала перевезуть до Іраку на чердаку воєнного корабля.

Слідом Мусолінія.

ЛЬОНДОН, 8. 9. ПАТ. „Морнінг Пост“ подає з Берліна погослоку, що Гітлер задумує сам обняти провід закордонної політики, обєднуючи обов'язки канцлера з функціями міністра закордонних справ. У такому випадку теперішній міністр закордонних справ Нойрат повернув би на своє давнє становище німецького амбасадора в Лондоні.

По широкому світі.

— В Нью Йорку застрайкувало 15 тисяч робітників гафтарського промислу, домагаючись 30-годинного часу праці всупереч колексові, що передбачає в тій ділянці 40 годин праці в тижді.

ФАКТ!!

що найліпші
паперці
і тутки
є „КАЛІНА“

Чи Ви стали вже членом Українського Т-ва Допомоги Інвалідам у Львові? Місячна вплата 50 сот.

11100. "Asia. Exotic 11